

NUKI, A KÖLYÖKKUTYA, AKI FÉLT A SÖTÉTBEN

Egyszer volt, hol nem volt, nem is olyan messze Tőled élt egy kiskutya, akit Nukinak hívtak. Nuki még kölyökkutya volt, és mint a kölyökkutyák általában nagyon cuki, édes, kajla és kópé.

Gazdái Berci és Borcsa már kiscsoportos koruk óta vágytak egy kutyusra, de a szüleik mindig azt mondták, majd ha már nagyobbak lesznek. Szóval telt, múlt az idő, a gyerekek cseperedtek, okosodtak, és a legutóbbi karácsonyon, - amikor már nem is számítottak rá – egy kiskutyát találtak a csilingelő, fénylő fenyőfa alatt, nyakán piros szalaggal csomagolásként. Képzelheted, hogy örült a két lurkó!

- Egy kutyaaaaa! Kutyiiiii! De cukiiii!– tapsikolt Borcsa.
- A miénk? Óóóó, de édi! Kankutya? Igeen. De jóó!! – ugrándozott Berci.

És attól a naptól fogva Nuki a család kedvence lett. Reggel még az oviba, suliba indulás előtt a testvérek feladata volt megetetni, és elvinni sétálni. Napközben anya és apa vigyázott rá. Este pedig az egész család együtt játszott és mókázott vele, amíg el nem jött az alvás ideje.

Igen ám, de Nuki sohasem akart lefeküdni menni, és éppen ez az, amiről mesélni szeretnék Neked. Kíváncsi vagy a történetére?

Nos, nem is volt odáig semmi baj, míg egy nap Berci és Nuki a közeli erdőbe nem mentek sétálni. Már épp sötétedett, és Nuki még sohasem járt este az erdőben. Ismeretlenek voltak neki a fények, a hangok, és ahogy a fák hatalmas árnyékai az útra vetődtek, azt hitte, hogy az egy igazi akadály, és folyton megállt. Bercinek úgy kellett maga után vonszolnia, és közben folyton nógatta:

- Naa, Nuki! Ez csak egy árnyék! Átmehetsz rajta!

Aztán néhány lépés után:

- Ne csináld, Nuki! Ez csak egy bagoly hangja! A baglyok huhognak. Gyere már!

Újabb pár lépés után:

- Nuki, ne butáskodj! Csak egy hangya mászott az orrodra!

Vagy épp:

- Nuki nincs mitől félned, ez csak a szél, ami csiklandozza a füledet!

Nuki unos-untalan azt hitte, hogy valami veszély leselkedik rá, és félelmében hangosan ugatott. Mire hazaértek teljesen kimerült, és attól a naptól fogva nem volt hajlandó egyedül elaludni a sötétben. Ha nem ült mellette valaki, ugatott és nyüszített egész éjszaka. Sőt az is előfordult, hogy amíg a család az igazak álmát aludta, Nuki belopózott a házba, és bebújt aludni Borcsa ágyába.

A sok álmatlan éjszaka után a gazdik egyre fáradtabbak, nyűgösebbek lettek, és egy nap anya így szólt Nukihoz:

Ide figyelj kiskutyám! Ez így nem mehet tovább! Az éjszaka arra való, hogy pihenjünk. Éjszaka még a napocska is megpihen, és aludni tér az égről, ezért lesz sötét mindenhol. Mindenkinek vannak félelmei, ebben nem vagy egyedül, úgyhogy ki kell találnunk valamit, hogy Te is megbarátkozz a sajátjaiddal!

Nuki örült, hogy anya gazdi nem haragszik rá, és annak is, hogy megtudta mindenki fél valamitől. Nyomban el is határozta, hogy utánajár annak, amit anyától hallott, és mint egy jó vadászkutya, kiszimatolja, ki mitől szokott félni, és hogy mások mit csinálnak olyankor. Aznap éjjel nyugodtabban telt az éjszaka.

Másnap Nuki a nap első sugaraival ébredt, jókedvűen, kipihenten, és miután behabzsolta a reggelijét, elindult a szokásos reggeli sétájára. Ahogy ment, mendegélt Borcsa mellett az úton, egyszer csak megpillantott egy kiségeret, aki az eresz alatt épp egy jókora kukoricaszemet majszolgatott magában.

- Szervusz, egérke! Mondd csak, Te szoktál félni? – szegezte neki a kérdést.

- Hát hogyne! Nagyon is. – felelte az egér, és abbahagyva a rágcsálást, gyanakodva körbepillantott.
- Na és mitől? – kíváncsiskodott tovább Nuki.
- Jaj, ne is kérdezd, kutyuli! Csak félve merem kiejteni, hogy a ... macskáktól. – suttogta a kiséger, és egészen összekuporodott.
- De hát ezen a környéken nagyon sok cica van! Hogy mersz akkor erre jönni, és csak úgy nyugodtan eszegetni? – csodálkozott a kiskutya.

- Tudod, Nuki, nem ülhetek egész nap az egérlyukban, attól félve, hogy egy fenevad elkap, és felfal, különben éhen halnék odabent. Muszáj vagyok kibújni a kuckóból, hogy ételmet szerezzek magamnak. Meg aztán, egész jól megtanultam felismerni a veszélyt. Már messziről megneszelem, ha egy macska közeledik, így mielőtt még észrevenne, menten eliszkolok, - be a kuckómba. Ott aztán biztonságban vagyok, és fellélegezhetek. Majd miután a nyávogó bestia odébbáll, megint kimerészkedek. Hát így megy ez. – cincogta az egérke, majd büszkén kihúzta magát, és nagyot harapott a sárga kukoricából.

Nuki udvariasan elköszönt tőle, és folytatva a sétát Borcsa mellett, magában így morfondírozott.

- Milyen pici egérke! És mégis milyen bátor!... De mit is mondott? Egy kuckó? - morogta az orra alatt. - Ahol biztonságban van? Ahol a macskák nem tudják elérni? ... Ez az! –vakkantott Nuki, és örömeiben ugrándozni kezdett.

Borcsa, aki mit sem sejtett Nuki és a kiséger közötti beszélgetésről, el sem tudta képzelni, hogy hirtelen mi ütött a kutyájába.

- Nuki! Nuki! Kiskutyám! – csillapította. Minek örülsz ennyire?
- Megvaaaaan. Vah, vah! Megtaláltam a megoldást! – ugatta, és össze-vissza nyalogatta a kislány arcát.
- Jól van na, Nukika! Maradj veszteg kicsikét, és mondd el nekem nyugodtan, mitől lettél ennyire izgatott!
- Borcsa, Borcsa, csah-csah! Kisgazdám! Kell nekem egy Nuki kuckó, vah-vah, ahol biztonságban lehetek, ahol fellélegezhetek, csah-vah, és ahol nem érhet el engem a félelmetes AKÁRMI a sötétben.
- Egy Nuki kuckó? – csodálkozott el Borcsa, és próbálta elképzelni, hogy milyen is lehet az.

Leguggolt Nuki mellé, és miközben simogatta a kiskutya fejét, teljesen a gondolataiba merült.

Képzeletben látta maga előtt, ahogy kiskutyája esténként bebújik egy sátorszerű, kedves kuckóba, forog benne kettőt-hármat, ahogy a kutyák szokták, aztán kényelmesen elheveredik a puha kutyaágyban, orrocskáján kifújja a fáradt levegőt, és szája békés, elégedett mosolyra húzódik, majd szeméit puhán lecsukja, és pihentető álomba merül.

- Naháát, Nuki! – szólalt meg végül Borcsa, teljesen lenyűgözve. Ezt nagyon jól kitaláltad, kiskutyám! Legyen így! Készítünk Neked egy Nuki sátrat!

A barátok vidáman szökdécselve hazamentek, és megosztották az ötletet apával, anyával és Bercivel. A család tagjai teljesen fellelkesülve rögvest hozzáláttak a különleges kutyasátor megépítéséhez. Vágtak, varrtak, fűrészelték, szegecseltek, festgettek, csak úgy kopogott, csittegett, surrogott a sok szerszám, és láss csodát: aznap este Nuki már egy szépséges alvókuckóban töltötte az éjszakát, mégpedig pontosan olyan békésen, ahogy Borcsa elképzelte.

A sátor alatt Nuki teljesen védve, és biztonságban érezte magát a sötétben is, hiszen tudta, hogy a kuckójában nem érheti el őt semmi, de semmi, ami árthatna neki.

Hát így esett, hogy Nuki, a kiskutya megtanult nyüszítés, és ágybalopózás nélkül, egyedül elaludni a sötétben, és így lett a félnék kölyökkutyából, bátor vadászkapó.

Itt a vége fuss el véle.

